

LA FITACIÓ ENTRE ELS TERMES DE TORREDEMBARRA I ALTAFULLA DE 1782

Isabel Companys i Farrerons

Al llarg dels segles sovintejaren els conflictes jurisdiccionals entre viles veïnes, especialment quan formaven part de senyories distintes, friccions afavorides sobretot per la recerca d'avantatges judicials i tributaris per part dels habitants de les respectives universitats. Quant als senyors directes, un cop havien pres possessió de llurs propietats, sotmetien els vassalls a successius reconeixements del domini eminent que detenien –els nous senyors, però, no sempre eren acceptats amb docilitat pels súbdits–, amb els drets que en derivaven, per tal de continuar gaudint regularment de les prestacions dels nombrosos emfiteutes, ultra el cobrament dels lluïsmes en les transmissions. Una condició indispensable per al manteniment de la integritat patrimonial i per a un control econòmic efectiu era observar escrupolosament els límits territorials, tal com foren traçats en els orígens o amb les modificacions posteriors, refermant-los mitjançant les declaracions de persones honrades i lleials, juntament amb les d'altres d'innegable imparcialitat, basades en la tradició i en la consulta de la documentació notarial, bàsicament els capbreus.

Al Baix Gaià, no degueren mancar tampoc les situacions de tibantor entre els municipis de Torredembarra i Altafulla. El 1782 es trobaven juxtaposades les terres pertanyents al comte de Santa Coloma de Queralt (recentment assolida la majoria d'edat) i a la marquesa de Tamarit, respectivament. Per tal de salvaguardar els interessos econòmics d'ambdós senyors, convenia recordar la línia divisòria establerta entre els termes esmentats, definida de manera natural per la topografia (un turó, una rambla, un penya-segat i el mar), gairebé des de la colonització del territori, el segle XI, partió preservada pràcticament intacta fins als nostres dies. Al començament de l'any 1782 es procedí a una nova delimitació –impulsada preferentment des de Torredembarra⁽¹⁾, mitjançant la col·lo-

1. De caràcter parcial, si la contraposem a la fitació completa de cada un dels termes considerats.

cació de mollons, fites i contrafites (un total de vint-i-dues pedres picades), de nord a sud, delicada operació en què intervingueren directament sobre el terreny tres homes d'experiència, avaluada sobretot pels anys, les indicacions dels quals (amb informacions concernents a camins, a marges, alts i baixos, a una paret i a un rec de pedra) foren seguides per un mestre de cases i pel seu ajudant (document conservat a l'Arxiu Històric de Tarragona, dins el fons dels comtes de Santa Coloma de Queralt, 162).

El 24 de febrer de l'any assenyalat, van comparèixer a Torredembarra, davant el notari reial de la vila, Rafael Martí i Gassol⁽²⁾ i els testimonis Josep Anton Arnalic, sabater, i Josep Oliver, teixidor, els pagesos Pau Dalmau, d'Altafulla, de seixanta-set anys, en nom de Joan Antoni Garcia, comissionat de la marquesa de Tamarit, Baltasara de Montserrat i d'Ustáriz, senyora de la vila i del terme altafullencs⁽³⁾, Lluís Bover, del Catllar, de seixanta-cinc anys, en representació del negociant torrenc Joan Gibert⁽⁴⁾, comissionat del comte de Santa Coloma i marquès de Besora, Joan Baptista de Queralt i de Pinós, domiciliat a Barcelona, se-

2. Aquest mateix notari autenticà l'establiment d'un tros de terra de l'arenal del mar, a la platja de l'Estacada, amb una botiga, situat entre un estany i la botiga de Josep Roig de Borrut, a favor del comerciant Simó Roig, el 9 de juny de 1780 i referí l'assistència del comte de Santa Coloma a Torredembarra, el 4 de setembre de 1791, coincidint amb la festivitat de Santa Rosalia (AHT, Fons dels comtes de Santa Coloma, 215 i 180, respectivament, a més del doc. 169). Anteriorment havia estat escrivà de Valls, d'on era natural. El 17 de gener de 1779, davant el notari vallenc Macià Martí i els testimonis Carles Tassis, també vallenc i Joan Rius, teixidor de lli de Torredembarra, va prometre el compliment dels pactes corresponents al seu nomenament de notari de les cùries de les viles i termes de Torredembarra i del Catllar, en substitució del seu difunt oncle, Josep Sunyer i Sagàs, amb obligació dels seus béns. L'acte de nominació havia estat prèviament firmat per Maria Josepa de Queralt i de Pinós, comtessa de Santa Coloma i pel seu fill, Joan Baptista, domiciliats a la Ciutat Comtal, l'11 de desembre de l'any anterior, en presència del notari barceloní Gaietà Olsina i Masana. Els atorgants afirmaren que destinarien una cambra del castell de Torredembarra per a arxivar-hi tots els papers i processos relatius a les cùries esmentades. L'espai serviria alhora per a celebrar-hi els judicis verbals. Resulta particularment interessant l'al·lusió a un nou capbreu de la vila, la còpia del qual encara no havia estat lliurada pel notari traspassat (AHT, CSC, 166). El 14 de març de 1795 Rafael Martí renuncià, però, al seu càrrec d'actuàri de les corts de Torredembarra, el Catllar i Montbui, en haver de retornar a Valls, per tal d'ocupar-se del seu patrimoni familiar, en haver mort els seus pares, acte redactat pel notari Antoni Fontanilles i Busquets, ciutadà honrat de Barcelona, escrivà públic i reial de Torredembarra, que intervingué davant els torrencs Miquel Aleu, apotecari (espòs de Magdalena Padrines i pare de Josep, de la mateixa professió -Salvador-J. Rovira i Pere Anguera, *Història de Torredembarra. Segles XVIII-XX*, Ajuntament de Torredembarra, 1984, p. 38) i Joan Gibert i Roig (o Joan Gibert, el jove, comerciant), procurador del comte de Santa Coloma, Joan Baptista de Queralt (AHT, CSC, 177).

3. Baltasara de Montserrat i d'Ustáriz (1794), cinquena marquesa de Tamarit, succeí el seu pare Josep de Montserrat i de Peguera (1761), que el 1722 s'havia casat amb Catalina de Ustáriz. Es maridà el 1759 amb Joaquín de Suelves y Zamora, aragonès, de qui tingué Joan de Montserrat (abans de Suelves) (*Els castells catalans*, vol. IV, Rafael Dalmau, Barcelona, 1973, p. 73 i Salvador-J. Rovira i Gómez, *Tamarit*, Centre d'Estudis d'Altafulla, 1991, p. 99).

4. Es deu tractar de Joan Gibert i Mascaró, fill de Josep Gibert i Serra, que es casà amb Maria Roig i Mata (filla del també comerciant Josep Roig i Gatell), de qui tingué el 1750 el seu homònim i, en segones núpcies, amb Francesca Guxens. Segons S.-J. Rovira, des de 1770 tingué arrendats per cinc anys, i posteriorment altre cop pel mateix temps, els drets senyorials del comte de Santa Coloma a Torredembarra, que comprenien el molí de la Riera (ROVIRA-ANGUERA, 1984, p. 32). Els arrendaments foren efectuats per Francesc Salvat i Oliveres, doctor en drets de Barcelona i per Ignasi Tries, batxiller en lleis de la mateixa ciutat, respectivament, ambdós procuradors de la comtessa de Santa Coloma, actuant com a notari Gaietà Olzina i Massana (AHT, CSC, 164 i 165). El 1782, en què tingué lloc la fitació, el mateix Joan Gibert arrendà al rector la primícia de Torredembarra i Clarà, per 1950 lliures (ROVIRA-ANGUERA, 1984, p. 25). També aquell any foren arrendats els drets senyorials d'Altafulla, la Nou, la Riera, Tamarit, Ferran, els Cocons i Molnars, llevat dels censos i emoluments de la Riera i Virgili, a favor de Josep Capestany, comerciant de la primera localitat, per un termini de quatre anys (Salvador-J. Rovira i Gómez, *El marquesat de Tamarit (1681-1837)*, Centre d'Estudis d'Altafulla, 1992, p. 28).

nyor de la vila i del terme de Torredembarra⁽⁵⁾ i Joan Dalmau, de la Nou, de setanta-cinc anys, designat pels dos comissionats precedents. Elegits els tres experts, Pau Dalmau prestà jurament a Francesc Baldric, batlle d'Altafulla; Lluís Bover a Joan Huguet, batlle de Torredembarra⁽⁶⁾ i Joan Dalmau a ambdós batlles.

Donaren fe que els dies 18 a 22 del mateix mes, acompanyats pels comissionats, els batlles, alguns regidors de les dues viles i d'altres persones, dividiren els termes d'Altafulla i de Torredembarra. Prèviament n'havien examinat la delimitació antiga i havien consultat sengles capbreus⁽⁷⁾, amb la col·laboració del notari. En els punts que els foren especificats, el mestre de cases d'Altafulla Josep Batlle⁽⁸⁾ i el seu ajudant, Joan Boronat⁽⁹⁾, posaren disset mollons de pedra picada -tres amb les armes esculpides d'ambdós senyors jurisdiccionals: els números 1, al límit amb el terme de la Pobla de Montornès, 10, al camí reial de Barcelona a Tarragona i 17, tocant al mar), a més de diverses fites i contrafites.

El primer molló, amb una contrafita al peu, fou plantat completament al nord, a l'afrontació amb el terme de la Pobla de Montornès (dependent del monestir de Santes Creus), a la partida del Cap (o Coll) de Creus⁽¹⁰⁾. El segon

5. Setè comte de Santa Coloma, Joan Baptista (II, † 1803), nét de Joan (I) de Queralt i de Xetmar i de Francesca Descatllar i fill d'Ignasi Andreu i de Maria Josepa de Pinós, es mullerà amb Maria Luisa de Silva y González de Castejón, comtessa de Cifuentes i de La Rivera i marquesa de Gramosa, Alconchel, Lanzarote i Albaserrada, de qui tingué Maria Eulàlia i Joan Baptista III de Queralt i de Silva (ROVIRA-ANGUERA, 1984, p. 14). Un full solt imprès ens l'identifica com segueix: "DON JUAN BAUTISTA DE QUERALT, Descatllar, Desbach, Pinós, etcétera Conde de Santa Coloma, y de Cifuentes, Alferez mayor de Castilla, Marques de Besora, y de Alconchel; Alcalde mayor de Alzadas de la Ciudad de Toledo; Señor de los Estados de la Taha de Cehé, y de Jubrecelada; y de las Villas de Santa Coloma de Queralt, Cifuentes, Torredembarra, Catllar, Albolote, Trillo, Ruguilla, Huétos, Valderrebollo, Varriopedro, Velilla, y Torrecilla, Villarejo de Fuentes, Piqueras, Albaladéjo del Cuende, Almonacid, Villalgordo, y Burujon; y de los Castillos, Lugares, y Terminos de Bellprat, Aguiló, Montargull, Raurich, Bordell, Santa Fé de Monfrét, Monroig, Bellvér, Monbuy, Argelaga, Castellét, Bellvey, Gornal, Sant Quirse, Besora, Montesquiu, Sora, Saderra, Roca de Palencá, Vilallonga, Callar, Rocabrúna, Villares, Valdepeñas, Guadaortuña, de las Casas del Marques, de las de Don Benito, y de las de la Osilla del Palmero, y de los Terminos de la Villa del Arbós, y Valldembach; Señor útil y propietario de las Escribanias publicas de Santa Coloma de Queralt, Camprodon, y Criminal de Olot; Grande de España de Primera Clase, Gentilhombre de Cámara de S. M. con Exercicio, Rico-Hombre por naturaleza en Cataluña, uno de sus nueve Barones, y Regidor Perpetuo de la Ciudad de Barcelona, et cetera" (AHT, Fons dels Comtes de Santa Coloma de Queralt, 208). Senyorejà la vila de Torredembarra, després de la tutoria exercida per la seva mare -encara comprovada el 1779 (AHT, CSC, 166)-, en haver mort el seu espòs el 1766. Així, el 9 de juny de 1780, establí un tros de l'Arenal a favor de Josep Roig de Borrut (AHT, CSC, 215).

6. Rovira fa referència a Joan Huguet i Tosquelles, fill de Jaume i de Maria, que es mullerà el 1750 amb Teresa Ramon i Roig i tingué un fill homònim, mariner. Aquest es casà amb Rosalia, filla del també mariner Josep Ivern i Fort i de Rosalia Güell i Flaquer, quan gaudia d'una òptima situació econòmica (Salvador-J. Rovira i Gómez, *La Gent de Mar de Torredembarra* (S. XVIII), Paratge Tarragoní, Tarragona, 1992, p. 36 i 37).

7. Tenim constància dels capbreus de 1656 i 1759-1760 i d'un altre, redactat pel notari Josep Sunyer i Sagàs, abans de 1779 (AHT, CSC, 156, 161, 166, 210 i 213).

8. Espòs de Margarida Segur, fou pare de Maria, que, el 1776, maridà Francesc Mascaró (Salvador-J. Rovira i Gómez, *La gent de mar d'Altafulla (segle XVIII)*, Centre d'Estudis d'Altafulla, 1993, p. 35 i 36).

9. Altafullenc, era fill de Jaume i de la seva segona esposa, Margarida Espina, i nét del pescador Gabriel Boronat, mullerat amb Tecla Rius. Tingué un germà anomenat Gabriel, que treballà com a pagès (ROVIRA, 1993, p. 40 i 41).

10. Segons Virgili, la serra amb una vil·la (romana?) anomenada Lientisclosa, assenyalada com a límit occidental de la quadra de terra erma de Clarà (donada el 19 de març de 1057 per Ramon Berenguer I i Almodis a Guitard, fill d'Oniscle, Alomar, fill de Guisard, Bonafilla, filla de Guitard i Ermengol, fill de Sendred, la meitat en alou i l'altra en feu) "*de occiduo per ipsam serram ubi est ipsa villa Lientisclosa*" deu ser el Coll de Creus, capçalera de la rambra anomenada la Rasa que parteix els dos termes de Torredembarra i Altafulla de nord a sud (Antoni Virgili, *L'expansió i afermament del feudalisme al Baix Gaià (Segles XI i XII)*, Centre d'Estudis d'Altafulla, Altafulla, 1991, p. 55).

fou situat a tres-centes quinze passes⁽¹¹⁾ (± 252 m) al sud de l'anterior, amb quatre fites entremig (a 33, 31, 115, 100 i 36 passes, respectivament), la segona de les quals en una roca emplaçada al peu d'un marge i la quarta, al costat d'una contrafita. Seguint cent dinou passes ($\pm 95,2$ m) en direcció cap a l'oest, es clavà el tercer molló, sota una rasa (solc o canal per on s'escorren les aigües pluvials), sobremuntada per una contrafita, amb tres fites a l'interval (a 7, 40, 52 i 20 passes), arrencades a la base d'un altre marge. A continuació, hom tirà altre cop vers migdia, cinc-centes quaranta-sis passes ($\pm 436,8$ m) al llarg de la Rasa (la rambla o barranc de la Rasa) i col·locà el quart molló al Camí Moliner (del molí fariner de la Riera, inclòs dins la senyoria de Torredembarra). Amb la mateixa orientació, mil cent tretze passes ($\pm 890,4$ m) Rasa avall, se situà el cinquè molló, amb una fita vint-i-cinc passes abans d'arribar-hi. El sisè molló fou emplaçat a quatre-centes vuitanta-dues passes ($\pm 385,6$ m), perfilant inferiorment un marge, on foren clavades cinc fites i quatre contrafites –a la primera, a la quarta i a la cinquena–, a cinquanta-quatre, vint-i-set, vint-i-set, trenta-quatre i tres-centes set passes (=449!) fins a retrobar la Rasa. Resseguint-la durant cent catorze passes ($\pm 91,2$ m), hom plantà el setè molló al Camí de Torredembarra a la Riera. Reprenent la Rasa set-centes sis passes ($\pm 588,8$ m) més, fixaren el lloc per al vuitè molló. Des d'allí caminant per la Rasa tres-centes trenta-quatre passes ($\pm 267,2$ m) distribuïren tres fites –a dues-centes quatre, trenta-cinc, cinquanta-cinc i quaranta passes–, abans del novè molló, que coincidí amb la fi de la Rasa. Dues-centes trenta-dues passes ($\pm 185,6$ m) enllà, atenyeren el Camí Reial de Barcelona a Tarragona (actual carretera general), indret marcat pel desè molló, portador de les armes dels dos senyors, amb una fita al peu i, a l'espai intermedi, quatre fites i amb una contrafita, a la darrera, sobre un rec de pedra picada, propietat del comissionat Joan Gibert, amb separacions de setanta-cinc, seixanta-nou, trenta, vint-i-cinc i trenta-tres passes. Pujaren la carretera fins a l'encontre amb el Camí Vell (de Tarragona a Barcelona), a vuitanta-vuit passes ($\pm 70,4$ m), on disposaren l'onzè molló, al peu del petit marge d'una finca de Magí Mascaró, mariner de Torredembarra⁽¹²⁾. Continuant pel Camí Vell trobaren un marge alt, de Josep Montserrat, ferrer torrenc, a cent cinquanta-una passes ($\pm 120,8$ m), on erigiren el molló dotzè, amb una fita al peu i una contrafita, situant una fita a cent quatre passes del molló precedent. Abandonaren el Camí Vell, per pujar cap a la muntanya dels Munts, costejant l'al·ludit marge de Montserrat trenta-vuit passes ($\pm 30,4$ m), fins al tretzè molló, damunt una fita i sobremuntat per una contrafita. Torçant al sud-est, dues-centes nou passes ($\pm 167,2$ m), per darrera una paret de Joan Gatell i Porta, ne-

11. Cada passa o pas equivalia a tres peus o quatre pams (80 cm, =0,7775 m, a Barcelona).

12. Rovira recull un Magí Mascaró i Borràs (1749), fill del mariner Pere i d'Isabel i germà de Pere. Casat amb Isabel Gatell, tingué com a descendents Josep i Joan. El penúltim, segurament l'hereu, mullerat amb Rosalia Montserrat i Busquets, arrendà el 1759 dos jornals de terra campa precisament a la partida del Camí Vell (ROVIRA, 1992b, p. 42).

Un detall de la rasa, per on, si la vegetació no ho impedeix, es canalitzen les aigües pluvials, límit natural al llarg dels segles, dels termes d'Altafulla –en veiem el castell, al fons– i de Torredembarra, resseguida pels fitadors de l'any 1782.

Fita ajaguda en un terreny del polígon industrial de Roques Planes de Torredembarra, abans pertanyent al Sr. Joaquim Miracle. A la cara visible s'hi observa una A gravada, al·lusiva al terme d'Altafulla, en contraposició amb la T de l'ajuntament contigu, marcada a la superfície en contacte amb el sòl.

gociant de Torredembarra⁽¹³⁾, confluïren al Camí de Semna o Setma (de la platja)⁽¹⁴⁾, on deixaren assegurat el catorzè molló, a les dues-centes nou passes ($\pm 167,2$ m), després d'haver situat una fita a les cent quaranta-sis passes. Ascendint als Munts, cap a migdia, a les quatre-centes passes (± 320 m) plantaren el quinzè molló, amb una fita al peu, separat de l'anterior molló per tres fites –a cent quaranta-quatre, cent vuit, quaranta-tres i cent cinc passes–. Prosseguint tres-centes passes (± 240 m) fins al cap de la muntanya o rocam dels Munts (vers el Cap Gros), en direcció sud-oest, clavaren el setzè molló, amb dues fites al peu dels dos darrers, entre els quals intercalaren tres fites –amb contrafites a la primera i a la segona i la tercera consistent en una creu gravada en una roca–, a vint-i-sis, seixanta-vuit, cent trenta-una i setanta-cinc passes. Finalment tirant cap al mar, on s'acaben els dos termes, a cent seixanta-sis passes ($\pm 132,8$ m) col·locaren el darrer molló, amb les armes dels senyors rellevades i amb dues fites al peu.

Clou la relació notarial el lògic advertiment adreçat a tots aquells que vulguin aixecar alguna paret o marge en la divisió dels termes, als quals s'exigeix respectar totes les fites (o mollons), contrafites i filloles (pedres que flanqueguen les fites, a fi de reforçar-les), així com el recorregut complet de la rasa, sense amagar-les, retirar-les o destruir-la, pel que fa a l'última, fonamental per a un adequat drenatge de les terres.

Dos fulls annexos recullen, a continuació d'un deute al comte de Santa Coloma, referent a la valoració de la paret d'un hort de Joaquim Fontanilles⁽¹⁵⁾ i a cinc lluïsmes (del patró Josep Anton Flequer⁽¹⁶⁾, del pagès Josep Fonts, del mariner Sebastià Mas⁽¹⁷⁾ i de Josep Badia, el darrer relatiu a un pati), totes les despeses de la fitació –partides per la meitat–, en què es destrien: la feina de picar vint-i-dues pedres (el mestre de cases Josep Batlle i un ajudant anomenat Francesc), calculada en trenta-dues lliures i dinou sous, l'import de nou càrregues d'argamassa (dues lliures i cinc sous), el transport amb carro, realitzat per

13. Rovira el registra com a fill del mariner Jaume Gatell i Benages i de Rosalia Porta i Roig i germà del patró Pere. Familiar del Sant Ofici de la Inquisició, anà a Puerto Rico i Cuba. L'autor esmentat ens assenyala igualment que, el 1773, Joan Gatell havia comprat a Josep Lloret vuit jornals de terra a la partida dels Munts d'Altafulla, per mil lliures. El 1780 era un dels creditors de Manuel Fontanilles i Salvador (ROVIRA, 1984, p. 31; 1992, p. 77 i *Els Fontanilles. Un llinatge torrenc de ciutadans bonrats de Barcelona*, Publicacions "Paratge Tarragoní", Tarragona, 1993, p. 6).

14. A la ja al·ludida carta de donació de la quadra de Clarà, l'afrontació meridional correspon al mar fins a la palomera de Setma, identificada com una roca que servia de referència als mariners, a la partida dels Munts (VIRGILI, 1991, p. 55).

15. D'origen noble –els caps de casa posseïren el títol de ciutadà honorat de Barcelona–, era fill de Manuel Fontanilles i Salvador i de Rosalia Busquets i Lloberes, nét de Jaume Fontanilles i Ahmirall i germà de Manuel, Francesc, Bàrbara, Francesc, Antoni, Jaume i Mn. Francesc (ROVIRA, 1984, p. 26 i 1992, p. 83 i 1993, p. 5, 10 i 12).

16. Rovira anota Josep Antoni Flaquer i Rabassa, fill del mestre d'aixa Josep i de Maria i germà de Joan, igualment mestre d'aixa. Patró i comerciant, adquirí també diverses propietats. Es casà dues vegades, amb Rosalia Lluç i Lluç –de qui tingué el seu homònim, patró de barca i Marià– i amb Rosalia Porta, vídua del mariner Joan Llorac, respectivament (ROVIRA, 1984, p. 30 i 47 i 1992, p. 39, 64, 65, 74 i 75). El 1784 posseïa una botiga a l'Arenal (AHT, CSC, 216).

17. Rovira l'assenyala com a comerciant i mariner, fill del també mariner Sebastià Mas i Rius i de Teresa Nin. Mullerat amb Brígida Foguet i Llorac, filla d'un altre mariner, Josep Foguet, fou pare de Blai i figurà inclòs en el fons dels Miquelets (ROVIRA, 1984, p. 33 i 34 i 1992, p. 41 i 42).

dos homes (onze lliures, vint-i-set sous i sis diners) i el treball de Joan Boronat i un altre home, que cooperaren per a posar els mollons (quatre lliures, 1 sou i tres diners), a més dels pagaments dels experts vinguts durant sis dies d'Altafulla i del Catllar (catorze lliures i vuit sous i tretze lliures i deu sous, respectivament).

TRANSCRIPCIÓ

1782, febrer, 24. Torredembarra

Fitació entre els termes de Torredembarra i Altafulla.

AHT, Documents dels comtes de Santa Coloma de Queralt, 162.

f. 1

Número 217 de espéculo 3º.
Divisió de termes

f. 2

Full timbrat amb el segell tercer, de seixanta-vuit maravedissos, de l'any mil set-cents vuitanta-dos.

Sia a tots notori com, en la vila de la Torredenbarra, arquebisbat de Tarragona, als vint y quatre dies del mes de febrer de l'any mil set-cents vuytanta y dos, devant de mi, Rafel Martí y Gassol, per la auctoritat reial notari públic de dita vila y dels testimonis avall escrits, han comparegut personalment Pau Dalmau, de la vila de Altafulla, Lluhís Bover, de la vila del Catllar y Joan Dalmau, del lloch de la Nou, tots pagesos y de l'expressat arquebisbat, de edat, segons han dit ser, esto és, lo dit Pau Dalmau, de sexanta y set anys; lo dit Lluhís Bover, de sexanta y sinch y lo dit Joan Dalmau, de setanta y sinch, tots poch més o menos, experts, per les infraescritas cosas elegits y anomenats, a saber, és lo dit Pau Dalmau, per part de Joan Antoni Garcia de dita vila de Altafulla, com a comissionat de la il·lustre senhora Doña Balthazara de Suelbes y de Montserrat, marquesa de Tamarit, en la expresada vila de Altafulla poblada, senhora jurisdiccional y alodial de la propdita vila y son terme y lo dit Lluhís Bover, per part de Joan Gibert, negociant de la dita present vila, com a comissionat que també és de l'il·lustre y egregi señor Don Joan Batista de Queralt y de Pinós, comte de Santa Coloma

f. 2v

y marquès de Besora, en la ciutat de Barcelona domiciliat, señor també jurisdiccional y alodial de dita vila de la Torredenbarra y son terme y lo expressat Joan Dalmau, per tercer elegit y anomenat per dits dos comissionats, los quals experts, mitgensant jurament, que voluntàriament cada un de per si han prestat en mà y poder, esto és, dit Pau Dalmau, del magnífich Francisco Baldrich,

batlle de dita vila de Altafulla; lo dit Lluhís Bover, del magnífich Joan Uguet, batlle de la dita present vila de la Torredenbarra y lo dit Joan Dalmau, de un y altre de dits magnífichs batlles, al qual jurament tots de nou se ratifiquen, me han fet relació de com los dies divuyt, dinou, vint, vint y hu y vint y dos dels corrents mes y any, a instància y requeriment dels expressats dos comissionats, acompanyats de estos, de dits magnífichs batlles, de alguns regidors, de una y altre vila y de altres personas, pasaren a dividir y ceptar los termes de ditas respectivas vilas de Altafulla y Torredenbarra y, per dita divisió y ceptació (havent mirat primerament ab tota atenció las divisions y ceptacions de dits respectius termes y tenint presents los capbreus de una y altra vila que se'ls ensenaren y llegí de ells per mi, dit e infraescriut notari, lo necessari), plantaren diset mullons de pedra picada y diferentes fitas, en lo modo y forma y en los puestos y paratges següents: esto és, al capdemunt y, entremitg de dits dos termes, a la part de tremuntana y afrontant en lo terme del lloch de la Pobla de Montornès del mencionat arquebisbat y a la partida dita Cap de Creus, plantaren un mulló, señalat de

f. 3

número 1, en lo qual s'i troban encastadas las armas de dits dos señors jurisdiccionals y, al peu de aquell, una fita y después, a distància de tres-centas y quince pasas, contant envers mitgdie, plantaren altre mulló, señalat de número dos y, al peu de ell, una fita y, entremitg de dits mullons, plantaren quatre fitas y una quantra fita, ceptadas las unas de las altres distants, esto és, dende lo mulló de número 1 a la primera fita, trenta y tres pasas; de la primera a la segona, trenta y una; de la segona a la tercera, que és en una roca, al peu de un marge, cent y quince pasas; de la tercera a la quarta, que és ahont se troba la contrafita, cent pasas y, de la quarta al mulló de número dos, trenta y sis pasas. Després, a distància de cent y dinou pasas del mulló de número dos, tirant envers sol ponent y baix de una rasa, plantaren altre mulló, señalat de número tres, ab una fita al capdemunt de ell y, entremitg del mulló de número dos al de número tres, al peu de un marge, plantaren tres fitas, ceptadas las unas de las altres y distant, esto és, del mulló de número dos a la primera fita, set pasas; de la primera a la segona, quaranta pasas; de la segona a la tercera, cinquanta-dos pasas y, de la tercera al mulló de número tres, vint pasas. Después, tirant envers mitgdie y rasa avall y a distància de cinch-centas quaranta y sis pasas del mulló de número tres y al Camí Moliner, plantaren altre mulló, señalat de número quatre. Después, tirant envers mitgdie y rasa avall, a distància de mil cent y tretse pasas de mulló de número quatre, plantaren altre mulló, señalat de número sinch y, entremitg del mulló de número quatre al de número sinch, plantaren una fita, distant mil vuytanta vuyt

f. 3v

pasas, des de dit mulló de número quatre a dita fita y, dende esta al mulló de número sinch, dista vint y cinch pasas. Después, tirant envers mitgdie y, per un peu de marge fins a tornar a encontrar la rasa y después rasa avall, a distància de quatre-centas vuytanta y dos pasas del mulló de número sinch, plantaren

altre mulló, senyalat de número sis y, entremitg dels dos mullons y al peu de dit marge, plantaran cinch fitas ceparadas y quatre contrafitas distants, esto és, del mulló de número sinch a la primera fita, ahont s'i troba una contrafita, cinquanta-quatre pasas; de la segona a la tercera, vint y set pasas; de la tercera a la quarta, ahont s'i troba també una contrafita, vint-y-set pasas; de la quarta a la quinta, ahont també hi ha contrafita, trenta-quatre pasas y, de la quinta a dit mulló de número sis, tres-centas y set pasas. Después, tirant rasa avall, a distància de cent y catorse pasas y a l'arribar al camí que va dende dita vila de la Torredenbarra al lloch de la Riera, plantaren altre mulló de número set. Después, seguint dita rasa, a distància de set-centas trenta sis pasas, dende dit mulló de número set, plantaren altre mulló de número vuyt. Después, tirant per dita rasa y a distància de tres-centas trenta y quatre pasas, dende lo mulló de número vuyt, plantaren altre mulló de número nou y, entremitg de dits dos mullons, tres fitas ceparadas, esto és, dende dit mulló de número vuyt a la primera fita, dos-centas y quatre pasas; de la primera a la segona, trenta y cinch pasas; de

f. 4

la segona a la tercera, cinquanta y cinch pasas y de la tercera al mulló de número nou, quaranta pasas y aquí fineix la rasa y després, a distància de dos-centas trenta-dos pasas, dende lo mulló de número nou y a l'arribar al Camí Real que va de Barcelona a Tarragona, plantaren altre mulló, senyalat de número deu, en lo qual s'i troban també encastadas las armas de dits respectius dos señors jurisdiccionalis y, al peu de dit mulló, una fita y, entremitg dels dos mullons, quatre fitas ceparadas y una contrafita, sobre de un rech de pedra picada, propi de dit Joan Gibert, comissionat, distants, esto és, del mulló de número nou a la primera fita, setanta y sinch pasas; de la primera fita a la segona, sexanta nou; de la segona a la tercera, trenta; de la tercera a la quarta, ahont se troba una contrafita, vint-y-cinch y, de la quarta al mulló de número deu, trenta-y-tres. Después, tirant carretera amunt fins a encontrar lo Camí Vell y seguint est, a distància de vuytanta y vuyt pasas, dende lo dit mulló de número deu y al peu de un marget, propi de Magí Mascaró, mariner de dita vila de la Torredenbarra, plantaren altre mulló, senyalat de número onse. Después, tirant Camí Vell, fins a encontrar un marge alt, propi de Joseph Montserrat, ferrer de la expressada vila de la Torredenbarra, a distància de cent cinquanta y una pasas del mulló de número onse, plantaren altre mulló, senyalat de número dotse y, al peu de est, una fita y contrafita y, entremitg de dits dos mullons, a distància de cent y quatre pasas

f. 4v

del mulló de número onse, plantaren una fita. Després, deixant dit Camí Vell y pujant envers la muntanya dita dels Munts, seguint lo marge de dit Montserrat, a distància de trenta vuyt pasas, dende dit mulló de número dotse al cap del marge de l'expressat Montserrat, plantaren altre mulló, senyalat de número tretse, sobre de una fita y, sobre de dit mulló, una contrafita. Seguint después envers sol ixent y mitgdie y per detràs de una paret de Joan Gatell y Porta, negociant de la

referida vila de la Torredenbarra, a distància de dos-centas y nou pasas, a l'arribar al Camí dit de Semne, plantaren un mulló de número catorse y, al peu de ell, una fita y, entremitg de dits dos mullons, a distància de cent quaranta y sis pasas, dende lo mulló de número tretse, plantaren una fita. Seguint después envers mitgdie y pujant cap als Munts, a distància de quatre-centas pasas, dende lo mulló de número catorse, plantaren altre mulló, de número quinse y, al peu de ell, una fita y, entremitg dels dos mullons, plantaren tres fitas, distants la una de la altre, esto és, del mulló de número catorse a la primera fita, cent quaranta-quatre pasas; de la primera a la segona, cent y vuyt; de la segona a la tercera, quaranta tres y, de la tercera al mulló de número quinse, cent y cinch. Después, pujant fins al cap de dita montanya dels Munts y tirant envers mitgdie y ponent, a distància de tres-centas pasas del mulló de número quinse, plantaren altre mulló, señalat de número setse y, al peu de ells, dos fitas y, entremitg, tres fitas, ab dos contrafitas, ceparadas y distinctas la una de la altre, esto és, dende lo mulló de número quinse a la

f. 5

primera fita, ahont s'i troba una contrafita, vint y sis pasas; de la primera a la segona, ahont s'i troba també una contrafita, sexanta y vuyt; de la segona a la tercera, que és de creu en una roca, cent trenta y una y, de la tercera al mulló de número setse, setanta y sinch y después, tirant cap al mar y a la fi de dits dos termes, a distància de cent sexanta y sis pasas del mulló de número setse, ne plantaren altre, señalat de número diset, que és lo últim, en lo qual s'i troban escolpidas las armas de dits respectius señors jurisdiccionals y, al peu de ell, dos fitas. Atvertint que qualsevulla persona que vulla fer alguna paret o marge en esta divisió de dits dos termes dega deixar francas totas las fitas, contrafitas y fillolas y, en los puestos ahont hi ha rasa, se deurà deixar la rasa corresponent, que és quant se ha fet en dita ceparació y se ha convingut, de voluntat de dits dos comissionats y poden dir ab veritat ells, dits experts, baix lo jurament que tenen prestat, segons la pràctica que de semblants cosas tenen. De tot lo que dits experts me han requirit rebre lo present acte, que fou fet en dita vila de la Torredenbarra, en los die, mes y any sobre expressats, essent presents per testimonis intrumentals Josep Anton Arnalich, sabater y Joseph Oliver, texidor, los dos de dita present vila, per estas cosas cridats y dits experts (als quals jo, lo notari avall

f. 5v

escrit, fas fe conèixer, han firmat esto és, dits Lluhís Bover y Joan Dalmau, per no saber de escriurer, ha firmat lo dit Joseph Anton Arnalich, altre de dits testimonis. Lluhís Bover. Joan Dalmau. Jo, Joseph Anton Arnalich, firmo per dit Pau Dalmau. En poder de mi, dit Rafel Martí y Gassol, notari de mà pròpria y per dit Pau Dalmau. Així ho aproba lo infraescrit notari, de mà pròpria.

En testimoni (signe) de veritat

Rafel Martí y Gassol, notari.

Full solt

Compte del que tinch treballat, per la fitació del terme de la Torre y Altafulla, fins al dia 24 de febrer de 1782:

Primer, lo que costan 22 pedras, per la fitació dels dits dos

termes.	31 lliures, 14 sous
Més, 2 dias y mitg de Francisco	1 lliura, 5 sous

Suma 32 lliures, 19 sous

Joseph Batlle, mestra de cases.

Full solt

Ha de haver mi senyor lo comte:

Per la avaluació de la paret de l'ort, ha pagat Joaquim

Fontanilles	30 lliures
-------------------	------------

Per los dos lluïsmes del patró Josep Anton Flequer, junts
són 31 lliures, 10 sous y toca, per maitat. 15 lliures, 15 sous

Per lo lluïsmes de Joseph Fons, pagès, són 18 lliures, 15
sous, per maitat, toca

9 lliures, 7 sous, 6

Per lo lluïsmes de Sabastià Mas, mariner, són 3 lliures, per
maitat, toca. 1 lliura, 10 sous

Per lo lluïsmes de Joseph Badia, de un pati, són 7 lliures,
10 sous, per maitat, toca

3 lliures, 15 sous

60 lliures, 7 sous, 6

Per lo compte tras escrit de la fitació

16 lliures, 10 sous, 4

Compte de lo que se a gastat per fer la fitació dels termes de Altafulla y Torredembarra, fins lo dia 24 de febrer 1782:

Primerament, per 22 pedras picadas per los mollons, com

consta de recibo y compte del mestre, 32 lliures, 19 sous

Més, per 3 dias 1/2 del carro, de portar las pedras a puesto,
a 3 lliures per dia,

10 lliures, 10 sous

Per un home, un dia de anar ab lo carro,

7 sous, 6

A Juan Boronat, per ajudar a posar los mollons, 4 dias, .. 2 lliures

Per 9 cargas argamasa, a 5 sous,

2 lliures, 5 sous

Per altre home, 5 dias 1/2, a 7 sous, 6,

2 lliures, 1 sou, 3

A Gabriel Mercader, dos dias, ell y un animal, de trajinar
argamasa, per plantar dis mollons,

1 lliura, 10 sous

A Juan Delmau, expert terser, per 6 dias, a 24 rals lo dia, 14 lliures, 8 sous

66 lliures, 0 sous, 9

Toca, per la mitad,

33 lliures, 4

Pagat Gibert a Lluís Bover, del Catllar, expert, per part de

V. S., 6 dias, a 6 passetes lo dia,

13 lliures, 10 sous

46 lliures, 10 sous, 4